

Arrest

nr. 98 231 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN; loco advocaat J. DE LIEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tamsariya VDC (Village Development Committee) in Nawalparasi district en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. Op 26 maart 2008 ging u aan de slag bij de verzekeringsmaatschappij Assurance Unity Life International Limited (of kortweg Unity Life). U werkte eerst in verschillende districten in Nepal. U voerde promotie voor de onderneming en trachtte nieuwe leden te werven. De onderneming liet zich kenmerken door een piramidale structuur waarbij men meer voordelen kon genieten indien men zelf nieuwe leden aanbracht. Unity Life was meer dan een verzekeringsmaatschappij; het was een onderneming die investeerde in diverse sectoren van de samenleving en zo o.a. supermarkten, scholen en ziekenhuizen in haar portfolio bezat. Na enige tijd werd u aangesteld als marketingverantwoordelijke in Saoedi-Arabië. Vanuit uw functie was u

de belangrijkste pion van de onderneming in het land. Uw opdracht bestond voornamelijk in het verzorgen van opleidingen voor nieuwe leden. Deze nieuwe leden werden geronseld in de Nepalese gemeenschap in Saoedi-Arabië. Onder uw positie in de piramidestructuur kwamen er 4879 leden bij waarvoor u een bonus ontving. Alleen in Saoedi-Arabië had u al 1300 nieuwe leden gemaakt. Wereldwijd telde het netwerk meer dan 600.000 leden. Op 17 mei 2010 werden de activiteiten van Unity Life illegaal verklaard door de Nepalese regering, waar deze de onderneming daarvoor altijd gesteund had. Tevens werden alle bezittingen van het bedrijf verbeurd verklaard. Een aantal van de stichters werd opgesloten op verdenking van belastingontduiking. U bevond zich op dat moment in Saoedi-Arabië. U vernam het nieuws van de sluiting van Unity Life via de televisie. U nam contact op met uw overste in Nepal, B. N. {...}. Hij raadde u aan op veilige wijze naar Nepal terug te keren. Vrijwel meteen liepen er telefoontjes van ongeruste leden binnen die hun geld terug wilden. U werd opgebeld met het verzoek u naar de Nepalese ambassade in Ryad te begeven. Deze was op zoek naar u nadat leden van Unity Life er een klacht tegen u hadden neergelegd. Zij had de klacht overgemaakt aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Kathmandu. De ambassade had ook een communicatie verspreid waaruit geconcludeerd kon worden dat u een oplichter was. U ging niet naar de ambassade omdat u dan vreesde gearresteerd te worden. U schakelde uw gsm uit en begaf zich naar Jeddah, waar uw sponsor zich bevond, die uw paspoort in bewaring hield. Op 1 juli 2010 keerde u terug naar Nepal. De volgende dag gaven u en verscheidene andere vooraanstaande figuren van Unity Life een persconferentie in de Nepal Tourism Board in Kathmandu, in de aanwezigheid van Sudeep Pathak, voorzitter van de Human Rights Organisation of Nepal (HURON), de stafhouder van de balie, en de voorzitter van de Nepal Journalist Association, en talrijke media. Het opzet van de persconferentie bestond in het uitleggen dat u zelf slachtoffer was geworden van het systeem en het vragen van gerechtigheid. U sprak zelf de pers toe en stelde dat uw leven in gevaar was. Omdat de voorzitter van een mensenrechtenorganisatie aanwezig was, werd u niet meteen gearresteerd. Dezelfde dag op het avondnieuws op televisie werd er een item gebracht over de persconferentie van Unity Life waarin u ook in beeld kwam met de mededeling dat u nog voortvluchtig was. Iedereen wist dus dat u terug in Nepal was. Op het nieuws werd Unity Life in een negatief daglicht geplaatst. Er werd opgeroepen tot strenge maatregelen tegen het bedrijf. Op 11/04/2067 (Nepalese kalender, stemt overeen met 27 juli 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) werd er een pamflet verspreid door de bevelhebber van de Rastrabadi Unity Morcha (National Unity Forum). Het pamflet vermeldde dat er een comité was gevormd van 1500 personen dat zich tot doel stelde de gouverneur van de Nationale Bank, de Eerste Minister en vele anderen te vermoorden. De politie meende dat mensen van Unity Life achter deze actie zaten, terwijl dit uit de lucht gegrepen was. De politie stelde ook een onderzoek in naar de activiteiten van Unity Life. Zij was in het bezit van alle informatie over personeel en leden. Er werden tal van huiszoekingen verricht en de leiders van de onderneming werden nationaal gezocht. Na de persconferentie ging u niet meteen naar huis. Samen met drie andere vooraanstaande personen van Unity Life verbleef u in een guesthouse in Kathmandu. Omdat u uw kinderen wilde zien, ging u op 15/04/2067 (31 juli 2010) uiteindelijk toch naar huis in Nawalparasi district. Amper twee uur na uw thuiskomst kwamen enkele YCL-leden (Young Communist League, de jongeren vleugel van de maoïstische partij) naar uw woning. U herkende één van hen als B. C. {...}. Hij was de voorzitter van het Nepali Progressive Forum, een zusterorganisatie van de maoïsten in Saoedi-Arabië. Daarnaast was hij zelf ook lid van Unity Life. Wanneer uw echtgenote hen zag, zei ze dat zij eerder al tweemaal naar uw woning waren gekomen en naar u gevraagd hadden. U vreesde dat zij gekomen waren om u te doden en rende weg langs de achterzijde van uw huis. U ging naar uw schoonouders en verborg zich tien dagen in hun woning. Op 25/04/2067 (10 augustus 2010) keerde u 's nachts terug naar huis. Een buurvrouw waarschuwde u dat vier verdachte personen op twee motorfietsen met Indiase nummerplaten naar u op zoek waren. Kort nadat u uw huis binnenging, zag u vier personen naderen. U sprong over de muur rond uw woning en liep weg. De vier hadden een brief voor u achtergelaten in het Hindi. Zij behoorden tot de Madhesi Tigers. Hun eis was dat u het geld van de leden zou terugbetalen. In het andere geval drong zich fysieke actie tegen u op. U verkleedde zich als vrouw en reisde met behulp van een vriend naar Pokhara. Uw echtgenote en kinderen reisden ondertussen ook naar Pokhara. Van uw burens vernam u dat er een convocatie van de politie aan uw deur was aangeplakt. U had zelf 500 nieuwe leden gemaakt in Nawalparasi. Maoïsten riepen leden van Unity Life die hun geld waren kwijtgeraakt op om een klacht in te dienen bij de politie. 3000 tot 4000 personen legden een gezamenlijke schriftelijke klacht neer bij de politie in Kawasoti, die vervolgens werd overgemaakt aan het gerecht. Uw naam figureerde op de lijst van beschuldigen. Daarnaast lopen er nog gerechtelijke procedures tegen u in de districten Kapilbashu, Siraha en Rupandehi. U wordt ervan beticht op illegale wijze buitenlandse valuta het land binnengebracht te hebben. Verder wordt Unity Life beschuldigd van belastingontduiking en verzekeringsactiviteiten uit te voeren waarvoor het geen vergunning had. Hoewel u zelf nooit een convocatie of een aanhoudingsbevel zag, werd er in de media verklaard dat alle senior leden van Unity Life vervolgd zouden worden. U maakte deel uit van de top 37 van Unity Life. Op 15/05/2067 (31

augustus 2010) bracht u uw drie jongste kinderen naar de Nawalpur Boarding School. Zelf reisde u nog dezelfde nacht door naar Butwal, waar u gedurende een tweetal weken in een hotel verbleef. Omdat u zich ook daar niet veilig voelde, trok u naar Bhairahawa, vlakbij de Indiase grens, waar u tot aan uw vlucht verbleef. Op 25/07/2067 (11 november 2010) verliet u Nepal. U reisde over land naar Delhi (India). Op 17 november 2010 nam u in Delhi het vliegtuig naar Frankrijk. U gebruikte uw eigen paspoort, voorzien van een Schengenvisum, dat later werd ingehouden door de smokkelaar. U kwam op 18 november 2010 in België aan en diende hier dezelfde dag een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Nepal vreest u vermoord te worden. U vreest in de eerste plaats de leden van Unity Life die hun geld – met interest – terug willen. Deze leden behoren zelf tot verschillende politieke partijen en groeperingen (o.a. YCL en Madhesi Tigers) en gebruiken deze platformen om hun eisen kracht bij te zetten. Daarnaast vreest u ook het vonnis in het proces dat u boven het hoofd hangt. Daarbij verwees u ook naar de zelfmoord van 22 personen die bij de Unity Life-zaak betrokken waren. U vreest ook niet gespaard te zullen worden door de politie. U wierf immers ook leden die deel uitmaakten van het politie-en/of het legerapparaat. Ook het leven van uw echtgenote was in gevaar. Op 13 december 2010 is zij naar India gevlucht.

U bent in het bezit van uw citizenship card, uitgereikt op 19/12/2046 (1 april 1990). Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: diverse foto's van een congres en van opleidingen van Unity Life die u verzorgde; een brochure en een handboek van Unity Life; een aanbevelingsbrief van Unity Life d.d. 19 november 2009 waarin bevestigd wordt dat u werd aangesteld tot vertegenwoordiger in Saoedi-Arabië; uw aanstellingsbrief als marketingverantwoordelijke voor Unity Life in Saoedi-Arabië d.d. 1 maart 2010; verschillende brieven van Unity Life van de periode 2008 tot begin 2010 met de vraag tot steun en samenwerking aan het (Nepalese) Ministerie van Buitenlandse Zaken en de Non Resident Nepali Association; verschillende communicaties m.b.t. Unity Life van de Nepalese ambassade in Saoedi-Arabië van mei 2010; een dvd met videofragmenten van de trainingssessies die u gaf in Saoedi-Arabië; een dvd met een video van de persconferentie waaraan u deelnam bij aankomst in Nepal; een dvd met diverse nieuwsberichten over Unity Life en de personen van de onderneming die beschuldigd worden; een dvd met klantenbestanden; een dvd met een verzameling van websites m.b.t. Unity Life; business cards en lidkaarten van Unity Life van u en uw familieleden; een attest van de Human Rights Organisation of Nepal (HURON) d.d. 25/07/2067 (11 november 2010) ter bevestiging van de bedreigingen die u en uw familie ontvingen; twee interviews met de heer K. {...}, de voorzitter van Unity Life, d.d. 16/09/2067 (31 december 2010) en 20/09/2067 (4 januari 2011); een krantenartikel over u in de maoïstische krant Chepyastra d.d. 6 februari 2011; drie krantenartikelen over de problemen omtrent Unity Life van april, juni en juli 2011; een foto van een manifestatie die werd gehouden na de ineensstorting van Unity Life; een e-mail van uw zoon d.d. 6 juli 2011 waaruit blijkt dat uw kinderen ten gevolge van jullie problemen naar India zijn gevlucht; een brief van de Nawalpur Higher Secondary Boarding School d.d. 18 januari 2012 over de achterstallige betaling van het schoolgeld van uw kinderen en de bedreigingen die uw kinderen ontvingen; een brief van de Rising Development Bank d.d. 22 januari 2012 m.b.t. uw gebrekkige afbetaling.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisweg. U verklaarde met uw eigen paspoort, voorzien van een Schengenvisum, van Delhi naar Parijs gereisd te zijn. U kon echter niet zeggen welke diplomatieke post dit visum zou hebben uitgereikt en met welk reisdoel dit visum zou zijn verleend (CGVS I, blz. 7-8). Dergelijke verklaringen zijn hoegenaamd niet aannemelijk. Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. U legde overigens uw paspoort niet neer. Uw verklaring dat de smokkelaar dit het merendeel van de reis bij zich droeg en het na aankomst in Europa afnam (CGVS I, blz. 8) is maar weinig geloofwaardig. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen, met name het buiten de wet stellen van Unity Life met alle gevolgen vandien, in de eerste plaats fiscaal- en strafrechtelijke feiten betreffen. Uw vrees voor de rechtszaak die u boven het hoofd hangt (CGVS II, blz. 10) komt neer op een louter strafrechtelijke vervolging en resorteert dan ook niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming

voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. U stelde echter dat de autoriteiten, toen zij de activiteiten van Unity Life illegaal verklaarden, er een politieke zaak van maakten (CGVS II, blz. 10). Tevens vreest u de vele gedupeerden van Unity Life die hun geld teruggeisen, maar die u onmogelijk allen kan vergoeden, en de verschillende politieke partijen en groeperingen waartoe zij behoren, en aan wie zij hun eisen overmaakten (CGVS II, bl. 9-11). Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat Unity Life in 2010 buiten de wet werd geplaatst. In hetzelfde jaar heeft de regering een rechtszaak aangespannen tegen Unity Life. In 2012 vaardigde Nepal een (internationaal) Interpol opsporingsbericht uit tegen bepaalde Unity Life-seniors. In maart 2012 werden vijf van hen gearresteerd in Kathmandu en op 1 augustus 2012 verschenen persberichten dat ook Unity Life-voorzitter Kashiram Gurung in India was gearresteerd. De toplieden van Unity Life worden o.a. beschuldigd van fraude, het verduisteren van inkomsten en ongeoorloofde bankactiviteiten. Er zouden tot nog toe al een veertigtal voormalige medewerkers van Unity Life gearresteerd zijn.

Uw vrees beantwoordt evenmin aan de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, volgens voornoemde informatie verklaarde het hoofd van INSEC, de voornaamste mensenrechtenorganisatie van Nepal, dat de verantwoordelijken van Unity Life zich aan rechtszaken mogen verwachten in Nepal maar dat zij niet hoeven te vrezen voor buitengerechtelijke afrekeningen. Uw vrees om vermoord te worden door gedupeerden van Unity Life of door politieke of criminele groeperingen verbonden aan deze gedupeerden (CGVS II, blz. 7, 9-11) is een louter subjectieve vrees die niet door enig objectief gegeven wordt onderbouwd.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteit staat voor mij niet ter discussie, net zo min als uw positie en activiteiten binnen Unity Life. De krantenartikelen en interviews beschrijven de gang van zaken zoals deze door u werd weergegeven. Tevens blijkt dat de zaak veel ophef heeft veroorzaakt in Nepal. Het feit dat Unity Life aanvankelijk veel steun genoot van verschillende geledingen van het Nepalese overheidsapparaat doet geen afbreuk aan de latere vaststellingen van de illegale activiteiten van Unity Life en de daaropvolgende rechtszaken. De e-mail van uw zoon gaat niet in op uw problemen en is sowieso niet afkomstig van een objectieve bron. Het feit dat u in financiële moeilijkheden verkeerd wordt niet betwist. Het artikel van Chepyastra, waarin een pleidooi wordt gehouden voor uw arrestatie en uw berechting, kan gezien worden in de context van bovenvermelde informatie, volgens dewelke het aannemelijk is dat u bij terugkeer naar Nepal een rechtszaak te wachten staat. Het feit dat een maoïstisch geïnspireerde bron oproept tot uw gerechtelijke vervolging, lijkt er op te wijzen dat zij niet opteren voor een buitengerechtelijke afrekening. Het attest van HURON bevestigt weliswaar de door u aangehaalde problemen. Doch, dit attest dateert van 2010. Uit de informatie anno 2012 waar hierboven naar verwezen werd, blijkt dat de Nepalese overheid hier (in tegenstelling tot veel andere terreinen) wel degelijk werk maakt van de gerechtelijke opvolging van deze zaak, en in 2012 is overgegaan tot arrestaties van verschillende topfiguren van Unity Life. Als dusdanig kan nogmaals gesteld worden dat het aannemelijk is dat u bij terugkeer in Nepal voor het gerecht zal moeten verschijnen voor feiten die niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen. In het licht van het optreden van de Nepalese autoriteiten is het evenzeer aannemelijk dat u niet (langer) hoeft te vrezen voor buitengerechtelijke afrekening, zoals overigens door de informatie wordt bevestigd. De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8, § 2a), 9, § 2, al. 1, 12 en 13, § 3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Verder voert verzoeker een schending aan van het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden alsook een schending van het recht op behoorlijk bestuur.

Verzoeker citeert de aangehaalde artikelen en verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zeer summier is, zeker wat de subsidiaire bescherming betreft. Volgens verzoeker wordt in de door hem aangehaalde zaak het recht om gehoord te worden steeds benadrukt. Het recht van de

Europese Unie verzet er zich volgens hem tegen dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker hadden hem eerst de gronden tot weigering van de vluchtelingenstatus bekend gemaakt moeten worden zodat hij in staat is naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken inzake zijn verzoek om subsidiaire bescherming. Hem werd tijdens het gehoor evenwel enkel in het algemeen gevraagd zijn asielrelaas te vertellen, waarna het Commissariaat-generaal moet toetsen aan de vluchtelingencriteria en de subsidiaire beschermingscriteria. Volgens verzoeker had hij een tweede gehoor moeten krijgen inzake de subsidiaire bescherming. Tijdens de gehoren werd bovendien niet dieper ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming. Nergens werd onderzocht of gevraagd of hij een reëel risico loopt op ernstige schade in strijd met artikel 3 EVRM.

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 8.2a), 9.2, 12 en 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 8.2a), 9.2, 12 en 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15; het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem aangehaalde artikelen niet omgezet werden. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals in casu, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr.2.923 (c)). De verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG als middel is derhalve niet ontvankelijk.

Los van deze vaststelling wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker meent dat hij een tweede maal had moeten gehoord worden en dat hem eerst de motieven inzake de asielaanvraag hadden kenbaar moeten gemaakt worden, waarbij hij zich baseert op het arrest in de zaak C-277/11 van het Europees Hof van Justitie, hij evenwel uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet eerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoeker werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn rechten in casu geschonden werden. In zoverre verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn, meer bepaald zijn recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). In casu blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal tweemaal werd gehoord gedurende in totaal bijna acht uur en een half op 5 januari 2012 en 23 januari 2012 (administratief dossier, stukken 6 en 10). Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire

beschermingsstatus. Verzoeker heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van het tweede middel wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog benadrukt verzoeker aangaande zijn reisweg dat hij de hulp van een smokkelaar heeft ingeschakeld om zo de garantie te hebben het land zonder problemen te kunnen verlaten. Het is de smokkelaar die alles voor hem regelde, verzoeker ging zelf niet naar de ambassade. Hij droeg tijdens de reis het paspoort niet bij zich zodat hij de kans niet had het te bestuderen. Hij moest de smokkelaar blindelings vertrouwen. Enkel wanneer hij zijn boarding pass in ontvangst moest nemen, gaf de smokkelaar even het paspoort terug. Een smokkelaar zal nooit vervalste documenten achterlaten bij zijn cliënteel. Verzoeker stelt voorts niet geconfronteerd te zijn geweest met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Bij studie van het antwoorddocument blijkt bovendien dat dit niet gebaseerd is op algemene informatie. Het is slechts gebaseerd op twee missies van twee ambtenaren, waarvan één missie al dateert van 2005. Deze missies waren slechts van korte duur en kunnen bezwaarlijk gelden als objectieve en wetenschappelijk representatieve informatie.

Verzoeker betoogt voorts dat het feit dat hem een rechtszaak met bestraffing boven het hoofd hangt, niet per definitie uitsluit dat hij kan ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. In casu heeft hij voldoende elementen aangebracht die wijzen op een onevenredige bestraffing en een ontneming van toegang tot rechtsmiddelen. Het Commissariaat-generaal geeft daarnaast zelf toe dat verzoeker vrees koestert voor de vele gedupeerden van Unity Life, doch gaat niet verder in op deze vaststelling van buitengerechterlijke vervolging, of doet deze toch af als niet aannemelijk. Verzoeker legde nochtans een duidelijk attest voor van Huron die deze vrees bevestigt. De inhoud van dit document wordt evenwel volledig genegeerd. Verzoeker voegt thans een nieuw attest van Huron van 2 november 2012 (stuk 3) waarin alles wordt herhaald. Tot op heden wordt verzoeker bedreigd door Maoïstische groeperingen en gewapende groepen in Terai. Het argument dat de overheid kiest voor gerechtelijke vervolging sluit aldus niet uit dat niet-statelijke actoren hem buitengerechterlijk vervolgen.

Aangaande het krantenartikel stelt verzoeker nog dat het onwaarschijnlijk is dat de Maoïsten in een krant publiekelijk zouden oproepen tot buitengerechterlijke vervolging. Het artikel bewijst integendeel des te meer dat hij wel degelijk geïsoleerd wordt.

Tevens verwijst verzoeker naar een rapport van HRW van 2012 waaruit blijkt dat de regering van Nepal niet in staat is om de verantwoordelijken van mensenrechtenschendingen terecht te wijzen (stuk 6).

Verzoeker betoogt tenslotte dat de bestreden beslissing geen motivering bevat op het vlak van de subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker wordt zijn regio van herkomst nog geteisterd door Maoïstisch geïnspireerde gewapende revolutionaire groepen. Verzoeker verwijst naar het door hem neergelegde attest van Huron. Ook in het attest van Asman (stuk 4) is er sprake van een intern gewapend conflict. Verder verwijst verzoeker naar documentatie van het Refugee Documentation Centre van Ierland waaruit blijkt dat de Madhesi Tigers actief zijn in Terai region en niet terugdeinzen voor willekeurig geweld (stuk 5).

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partijen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden bij de strikte controles, zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent het gebruikte reisdocument daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de organisatie van de reis.

2.7. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn uiteenzetting de motivering in de bestreden beslissing niet ontkracht dat er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn reisroute. Zijn betoog biedt immers geen antwoord op de zwaarwegende bevindingen aangaande zijn vluchtroute, met name zijn onaanvaardbare onwetendheid over het reisdocument dat daarbij werd gebruikt en het gegeven dat dit niet aannemelijk is nu verzoeker gedurende zijn reis daarmee een verhoogd risico loopt om te worden onderschept. Er mag verwacht worden dat een persoon essentiële informatie betreffende zijn paspoort, zoals het verkregen visum en het doel waarvoor het visum werd verkregen, kan meedelen, dit gelet op de reële kans die hij loopt om bij een controle te worden tegengehouden en ondervraagd omtrent de identiteit en het reisdoel. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat de smokkelaar verzoeker dermate onvoorbereid zou laten reizen en daarmee zichzelf en zijn netwerk in gevaar zou brengen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker op geen enkele wijze zijn reisweg aantoonde terwijl hij, aangezien hij verklaarde ook met het vliegtuig te zijn gereisd, op zijn minst in het bezit moeten zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoeker weerlegt het motief inzake het niet kunnen voorleggen van enig materieel bewijs hieromtrent ook geenszins. De ongeloofwaardigheid van verzoekers reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten wordt niet weerlegd en de Raad is van oordeel dat hierdoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas in ernstige mate wordt ondermijnd.

2.8. Waar verzoeker nog betoogt dat hij tijdens zijn gehoren niet geconfronteerd werd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) echter een administratieve en geen juridische procedure is, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). Er bestaat aldus noch een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat inzake zijn beslissingen die getroffen worden in het kader van de Vreemdelingenwet, noch een algemeen rechtsbeginsel inzake de eerbiediging van het recht van verdediging dat vereist dat hij de informatie, op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te steunen, vooraf ter kennis brengt van de verzoekende partij. Bovendien kon verzoeker, na kennis te hebben genomen van de bestreden beslissing, gebruik maken van zijn

inzagerecht om zich in het kader van huidig beroep met kennis van zaken te verweren, hetgeen hij blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift ook moet gedaan hebben nu hij inhoudelijke kritiek levert op de informatie in het bezit van de commissaris-generaal. De informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert is afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst. Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten op de door verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Verzoeker laat blijken niet akkoord te gaan met deze informatie, doch brengt geen concrete elementen aan om zijn standpunt te staven.

2.9. Verzoeker betoogt dat het feit dat hem een strafzaak boven het hoofd hangt, niet per definitie uitsluit dat hij ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Hij meent verschillende elementen te hebben aangebracht die wijzen op een onevenredige bestraffing en ontneming van toegang tot rechtsmiddelen. Bij lezing van de gehoorverslagen van verzoeker stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker op geen enkel moment aannemelijk heeft gemaakt dat de strafrechtelijke vervolging die hem boven het hoofd hangt onevenredige vervolging of bestraffing uitmaakt. Verzoeker verklaarde dat er diverse klachten tegen hem waren ingediend, dat er een convocatie zou zijn en dat hij niet weet wat de rechtbank zal beslissen. Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat hij de leden van Unity Life vreest. Wanneer hem expliciet gevraagd wordt of hij denkt een eerlijk proces te zullen krijgen, raakt verzoeker niet verder dan de stelling dat ze de druk van de leden zullen voelen en voorts dat er nog geen vonnis is (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, pp. 8-10). Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij een onevenredige bestraffing dient te vrezen noch dat hem de toegang tot rechtsmiddelen wordt ontzegd. Verzoeker brengt geen enkel plausibel of concreet argument aan waaruit dit kan blijken. Verzoekers vrees is gebaseerd op veronderstellingen en aldus volledig subjectief en wordt op geen enkele manier geobjectiveerd. Dit volstaat evenwel niet om een vrees voor vervolging aan te tonen.

2.10. Wat betreft het motief inzake buitengerechtelijke vervolging, legt verzoeker thans een attest voor van HURON van 2 november 2012 waarin alles wordt herhaald uit het attest van HURON van 2010. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal waar hij stelt dat verzoeker niet te vrezen heeft voor buitengerechtelijke vervolging, zich steunt op informatie verkregen van CEDOCA. Zoals reeds hoger aangegeven is dit een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst. Bovendien blijkt dat de informatie verkregen van Cedoca, afkomstig is van INSEC, een organisatie in Nepal die een uitgebreid netwerk heeft, die alle feiten die wijzen op mensenrechtenschendingen ter plaatse controleert en dan vastlegt op een website en jaarlijks ook in een jaarrapport. Hun werk is zeer gedetailleerd en INSEC onderhoudt verder ook contacten in de hoogste echelons van het Nepalese establishment met de bedoeling om als onafhankelijke drukingsgroep de mensenrechten op de politieke agenda te houden (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 25 (1)). Het hoofd van INSEC heeft op de uitdrukkelijke vraag van Cedoca of leidinggevende personen van ULI een risico lopen op buitengerechtelijke vervolging geantwoord dat de verantwoordelijken van ULI niet hoeven te vrezen voor buitengerechtelijke afrekeningen. Uit lezing van het attest van HURON van 2 november 2012 dat verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, maakt de Raad op dat HURON de algemene toestand in Nepal beschrijft en op algemene wijze aangeeft dat verzoekers leven sinds 31 juli 2010 (2067/04/15) tot op vandaag bedreigd wordt. Verzoekers leven in Nepal zou onzeker zijn omwille van de Maoïstische dreiging, de Terai gewapende groepering en het probleem met Unity Life. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en door dergelijk algemene verwijzing blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Bovendien kan uit het attest van HURON geenszins opgemaakt worden waarop men zich baseert – buiten verzoekers persoonlijke verklaringen – om te stellen dat verzoekers leven in gevaar is omwille van het probleem met Unity Life. De Raad geeft dan ook de voorkeur aan de informatie die verkregen werd via een onafhankelijke en officiële Belgische onderzoeksdienst waaruit blijkt dat verzoeker niet te vrezen heeft voor buitengerechtelijke vervolging. Hetzelfde geldt voor de brief van ASMAN van 30 oktober 2012.

2.11. Uit lezing van het artikel van Chepyastra blijkt verder inderdaad dat opgeroepen wordt tot gerechtelijke vervolging van verzoeker. Dit stuk – dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag zelf heeft aangebracht – bewijst des te meer dat niet geopteerd wordt voor buitengerechtelijke vervolging, maar dat de overheid aangespoord wordt om gerechtelijke stappen te ondernemen, hetgeen zij ook gedaan heeft. Verzoekers ongefundeerde betoog dat het onwaarschijnlijk is dat men in een krant

oproept tot buitengerechtelijke vervolging en dat dit bewijst dat hij wel degelijk geïdiseerd wordt door Maoïstische groeperingen, kan aan deze conclusie geenszins afbreuk doen.

Met uitzondering van veronderstellingen, die niet volstaan, heeft verzoeker geen enkel concreet element aangebracht waaruit blijkt dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor buitengerechtelijke vervolging. De verwijzing naar een rapport van HRW van 2012 waaruit blijkt dat de overheid niet in staat is om bescherming te bieden tegen mensenrechtenschendingen draagt bijgevolg niks bij nu duidelijk blijkt dat verzoeker niet te vrezen heeft voor buitengerechtelijke vervolging.

2.12. Verzoeker heeft zijn aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst nog naar stukken gevoegd aan het verzoekschrift waaruit volgens hem blijkt dat er in zijn regio van afkomst een situatie heerst die voldoet aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad is niet bij machte, gelet op het gebrek aan informatie hierover in het administratief dossier, de waarde van deze stukken in te schatten en te oordelen of de daarin beschreven situatie beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient, voor wat betreft het luik inzake artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER